

**Juzgado Contencioso Administrativo 1 Barcelona
Gran Via Cortes Catalanes, 111, edif. I
Barcelona**

Procedimiento abreviado núm. 146/2016-1
Parte recurrente: DBC
Parte recurrida : AJUNTAMENT DE BERGA

M. Cristina Llaras Pintado, Letrada de la Administración de Justicia del Juzgado Contencioso Administrativo 1 Barcelona, doy fe y certifico que en las actuaciones arriba referenciadas consta la resolución siguiente, del siguiente tenor literal:"

JUTJAT CONTENCIÓS ADMINISTRATIU NÚM. 1 DE BARCELONA

*Procediment abreujat núm. 146/2016-1
Part actora: Sr. DBC
Representant de l'actora: Sr. JST, Lletrat
Part demandada: Ajuntament de Berga
Representant de la demandada: Sr. AFG Lletrat municipal*

SENTÈNCIA NUM. 259/2017

A Barcelona, a 4 de desembre de 2017

RAMONA GUITART GUIXER, Magistrada jutge del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 d'aquesta ciutat, he vist el procediment contenciós abreujat núm. 146/2016-1 en el qual han intervingut, com a part demandant, Sr. DBC representat i defensat pel Lletrat Sr. JST contra l' Ajuntament de Berga representat i defensat pel Sr. AFG Lletrat municipal, i dicto aquesta sentència sobre la base dels següents,

ANTECEDENTS DE FET

- 1: En data 29 d'abril de 2016 va ser interposat mitjançant demanda el present recurs contenciós administratiu, a través del qual han estat impugnada l'actuació administrativa esmentada més amunt.
- 2: En l'ordre processal, les actuacions han estat tramitades en el sí del procediment abreujat contemplat a l'art. 78 de la nostra Llei processal (LJCA).
- 3: Un cop celebrada la vista oral en data x d'octubre de 201x amb el resultat que consta a l'acta, les actuacions van ser declarades concloses i vistes per a sentència.
- 4: En la tramitació del present procediment han estat observades les prescripcions legals d'aplicació.

FONAMENTS DE DRET

PRIMER. - Constitueix l'objecte del present recurs contenciós administratiu el Decret d'Alcaldia núm. 1136/2015, de 23 de desembre notificat a l'actor en data xx de desembre de 2016 pel qual es resol denegar la petició d'atorgament d'un lloc de segona activitat al Sr. DBC en base als antecedents que s'entenen reproduïts en la seva totalitat en aquest apartat resolutiu. La part recurrent d'acord amb el seu petitum sol·licita el reconeixement de la segona activitat a la Corporació municipal demandada.

La part demandada amb caràcter previ oposa les següents causes d'inadmissibilitat:

- a) En primer lloc la causa d'inadmissibilitat del recurs per de l'art. 69 c) LJCA en relació amb l'art. 25 i art. 28 del mateix text jurisdiccional. Fonamenta la dita inadmissibilitat per tractar-se l'acte aquí impugnat d'un acte administratiu que es reproducció i confirmació d'un anterior acte de similar contingut que esdevingué ferm i definitiu en via administrativa ja en aquest seu jurisdiccional incorre manifestament en la causa d'inadmissibilitat prevista en els art. 69.c) LJCA en relació amb l'art. 28 del mateix text jurisdiccional.
- b) En segon lloc la causa d'inadmissibilitat del recurs per de l'art. 69 e) LJCA.

Fonamenta la part recurrent aquesta segona causa d'inadmissió adduint que mitjançant escrit de 25 de gener de 2016 (Registre d'entrada de 26 de gener) l'actor va interposar recurs de reposició contra el Decret 1136/2015 el qual va ser desestimat per Decret d'Alcaldia 205/2016 de 15 de març notificat a l'actor en data 31 de març de 2016.

S'adverteix que la part actora en el moment de formalitzar el present recurs contenciós administratiu (29 de abril de 2016) disposava de la informació suficient i necessària per a determinar l'acte administratiu que és objecte de la impugnació.

El present recurs s'interposa contra el Decret d'Alcaldia núm. 1136/2015, de 23 de desembre notificat a l'actor en data 28 de desembre de 201x pel qual es resol denegar la petició d'atorgament d'un lloc de segona activitat al Sr. DBC en base als antecedents que s'entenen reproduïts en la seva fonamentació jurídica. Tenint en compte que el recurs contenciós administratiu s'interposa en data 29 de abril de 2016 es obvi que l'acció està caducada atès que s'interposa havent transcorregut un termini superior als dos mesos previst a l'art. 46 LJCA raó per la qual concorre la causa d'inadmissibilitat prevista en el art. 69 e) del mateix text jurisdiccional.

- c) En tercer lloc la causa d'inadmissibilitat del recurs per desviació processal a tenor de l'art. 69 c) LJCA en relació amb l'art. 25.1 del mateix text legal.

Fonamenta aquesta causa d'inadmissibilitat en base a que la part actora en el recurs de reposició que planteja no sol·licita el reconeixement d'una situació de segona activitat com consta en el petitum de la demanda. En l'esmentat recurs (foli 46) sol·licita que es determinin o es concretin les tasques que no suposin canvis imprevistos amb els requeriments físics per al seu desenvolupament.

Sosté l'administració demandada que no poden admetre's plantejar-se situacions noves en via jurisdiccional (reconeixement de segona activitat) respecte d'allò sol·licitat en seu administrativa (concreció de tasques) ja que dita situació comporta l'existència d'una desviació processal la qual prohibició impedeix que es plantegin noves pretensions no formulades en via administrativa. En efecte, res impedeix a les parts en seu jurisdiccional el plantejament de nous fonaments, motius d'impugnació o arguments jurídics utilitzats en defensa de les seves pretensions. En canvi s'impedeix l'eventual alteració en la impugnació administrativa i/o jurisdiccional de les pretensions formulades o dels actes impugnats en les respectives vies administrativa i jurisdiccional, o fins i tot, entre les diverses fases processals del procés contenciós administratiu (interposició del recurs, demanda i conclusions) de conformitat amb els arts. 56.1 i 65.1 de la LJCA).

En aquest sentit des del vessant de la doctrina jurisprudencial pel que fa a la prohibició a les parts en la introducció de pretensions “ex novo” en la impugnació d'allò reclamat en via administrativa i allò que es reclama en via jurisdiccional, per totes SSTs de 31-7-2000, 18-6-1993 i 24-2-2003) o entre les diverses fases processals del mateix procediment administratiu ja sigui entre la interposició del recurs i la formalització de la demanda, per totes, les sentències del TSJ de Catalunya núm. 480/2007, de 3 de maig, núm. 790/2006, de 28 de setembre, núm. 422/2006, de 10 de maig, núm. 920/2004, de 29 de desembre i núm. 599/2033, de 22 de juliol i també les sentències del Tribunal Suprem de 30 de gener, 8 de novembre i 5 de desembre de 2007, i 18 de març de 2002 entre moltes altres.

SEGON.- Amb caràcter previ, correspon l'anàlisi de les causes d'inadmissibilitat al·legades per la Administració demandada doncs en el supòsit que s'apreciï alguna d'elles suposaria no entrar a examinar el fons de l'assumpte. L'enjudiciament de les qüestions de procediment tenen caràcter preferent, fins el punt de que s'ha d'avançar l'estudi de les qüestions de fons, havent-se fins i tot realitzar-se d'ofici, quan les parts no les hagin suscitat, en quant les prescripcions formals constitueixen normes d'ordre públic.

Ens ocupem en primer lloc de la causa d'inadmissió que el present recurs contenciós administratiu ha de ser declarat inadmissible per dirigir-se contra un acte no susceptible d'impugnació -per tractar-se d'un acte ferm i consentit - per concórrer la causa de l'art. 69 c) LJCA en relació amb l'art. 25 i art. 28 del mateix text jurisdiccional.

En aquest sentit i com aquest Jutjat ha exposat en reiterades ocasions i com diu d'un mode constant i reiterat la doctrina jurisprudencial, entre altres el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, en la Sentència núm. 633/2013 de 28 maig:

“... por no resultar dicha resolución susceptible de impugnación jurisdiccional de conformidad con lo dispuesto en el artículo 69.c), en relación con el artículo 28, ambos de la Ley 29/1998 Reguladora de la Jurisdicción Contencioso Administrativa, dado que la actuación administrativa recurrida es de confirmación de anterior acto expreso firme por consentido.

El artículo 28 de la Ley 29/1998 de 13 julio establece que “No es admisible recurso contencioso-administrativo respecto de los actos que sean de reproducción de otros anteriores definitivos y firmes y los confirmatorio de actos consentidos por no haber sido

recurridos en tiempo y forma”. Por otra parte el artículo 69 c) del mismo texto legal dispone que: “La sentencia declarará la inadmisibilidad del recurso o de alguna de las pretensiones de los casos siguientes:... c) Que tuviera por objeto disposiciones, actos o actuaciones no susceptibles de impugnación”. La resolución de 15 febrero 2010 dio respuesta a la solicitud de 25 septiembre 2008 y la actora reprodujo esta solicitud el 7 junio 2010, por ello la respuesta presunta a esta última solicitud que ha sido impugnada por la recurrente es un acto que confirma aquel acto expreso consentido y firme. Por todo ello procede desestimar el presente recurso de apelación, confirmar la resolución recurrida y de acuerdo con lo dispuesto en el artículo 139.2 de la Ley 29/1988 imponer las costas a la recurrente”.

I también la doctrina jurisprudencial constitucional del Tribunal Constitucional, en la sentencia núm. 132/2005, de 23 de maig, afirma que:

“La constitucionalidad de esta causa de inadmisión de los recursos contencioso-administrativos que, prevista en la actualidad en el artículo 28 de la Ley de la Jurisdicción Contencioso-Administrativa (precepto éste que sustituye al artículo 40 a) de la vieja Ley Jurisdiccional de 1.956), es expresión del principio de seguridad jurídica (punto V de su Exposición de Motivos), ha sido expresamente admitida por este Tribunal. Hemos afirmado, en concreto, que: “el artículo 24.1 de la Constitución garantiza el acceso a la justicia en la defensa de los derechos e intereses legítimos, y garantiza como contenido normal el que se obtendrá una resolución de fondo. De aquí que las causas de inadmisión, en cuanto vienen a excluir el contenido normal del derecho, han de interpretarse en sentido restrictivo después de la Constitución. Desde esta perspectiva, el artículo 40 a) LJCA (de 1.956) tiene el sentido, con carácter general, de evitar que el administrado pueda impugnar actos a los que ha dejado ganar firmeza por no haber interpuesto los correspondientes recursos, a través de la impugnación de otros que no gozan de autonomía, o que no son independientes, respecto de los primeros” (SSTC 126/1. 984, de 26 de Diciembre, y 48/1.998, de 2 de Marzo,; y en similar sentido SSTC 143/2002, de 17 de Junio, y 24/2003, de 10 de Febrero). Con anterioridad la STC 24/2 003, de 10 de Febrero (RTC 2003, 24), había señalado lo siguiente: “Según dispone el artículo 28 LJCA, no es admisible el recurso Contencioso-Administrativo respecto de los actos que sean reproducción de otros anteriores definitivos y firmes y los confirmatorios de actos consentidos por no haber sido recurridos en tiempo y forma. Para comprender el sentido de esta regulación debe tenerse en cuenta que los actos confirmatorios., - al igual que ocurre con los reproductorios a los que se refiere también el precepto legal que estamos examinando -, no son en realidad actos nuevos, sino que se limitan a reiterar lo ya declarado en otra resolución anterior que es firme, por lo que, si se permitiera la impugnación de este tipo de actos, se estarían recurriendo en realidad actos que no son susceptibles de recurso, lo que supondría defraudar las normas que establecen estos plazos. De ahí que, para evitar esta consecuencia, el artículo 28 OCA establezca,- como antes establecía el artículo 40 a) LJCA/1956-, que no es admisible el recurso Contencioso- Administrativo respecto de este tipo de actos. En definitiva, las mismas razones de seguridad jurídica que justifican la preclusividad de los plazos procesales son las que justifican que dichos plazos no puedan reabrirse forzando la producción de un acto cuyo contenido es el mismo que otro anterior que es firme por no haber sido recurrido en tiempo o forma. De este modo la finalidad que persigue este requisito procesal respeta el contenido esencial del derecho fundamental a la tutela judicial efectiva, pues concilia las exigencias que se derivan del principio de seguridad jurídica, que es, además, un principio constitucional

(artículo 92 Constitución Española) , sin restringir el derecho a la tutela judicial efectiva de los posibles interesados en el acto, pues dicho acto, como se ha indicado, no es un acto nuevo, sino que se limita a reiterar el contenido de otro anterior que, en su momento, pudo ser impugnado

A la vista d'allò exposat les presents actuacions i la documentació incorporada a les mateixes, així com les respectives al·legacions contradictòries formulades per les parts en aquest incident d'inadmissibilitat del recurs obert a sol·licitud de la part demandada sent així mateix que això sempre correspon a l'exercici obligat per l'òrgan judicial de constatació dels requisits processals subjectius, objectius, i de l'activitat normativament requerida pel nostre ordenament jurídic processal contenciós administratiu per a la vàlida constitució de la relació jurídica processal contenciosa administrativa i el correcte entaulament del procés jurisdiccional, ja avancem que resulta manifest en les presents actuacions la incursió en el supòsit particular examinat en el primer motiu inadmissori del recurs previst en l'art. 69 c) de la Llei reguladora d'aquesta Jurisdicció en relació amb l'art. 28 del mateix text legal contenciós administratiu per deduir-se el recurs interposat contra activitat administrativa no susceptible d'impugnació jurisdiccional.

La causa d'inadmissibilitat té el seu fonament en els següents fets:

El Decret d'Alcaldia núm. 207/2015 notificat el 18 de març de 2015 (folis 41 a 47 de l'exp. adm.) estableix que (i) s'accepta la petició del Sr. B en el sentit que seria objecte d'una avaluació mèdica per un Tribunal i (ii) se l'informa (foli 46 de l'exp. adm.) que en tot cas el reconeixement de segona activitat restarà condicionat a que l'Ajuntament de Berga aprovi el Reglament corresponent i a la modificació de la RLT respecte als llocs de treball que es poden ocupar en segona activitat dins del mateix cos.

Contra aquest Decret no es va interposat cap recurs i per tant esdevingué un acte ferm i consentit.

Per tant, en tant que el Decret objecte d'impugnació es confirmatori i reproducció d'altres anteriors (Decret 207/2015) opera la causa d'inadmissibilitat per activitat no susceptible d'impugnació.

Així les coses el present recurs contenciós administratiu i, per tant, sense necessitat d'entrar a conèixer la resta de causes oposades per l'administració demandada, sent que l'actuació administrativa originària impugnada pel recurrent en aquest seu impugnadora jurisdiccional es tracta d'un acte administratiu que es reproducció i confirmació d'un anterior acte de similar contingut que esdevingué ferm i definitiu en via administrativa ja en aquest seu jurisdiccional incorre manifestament en la causa d'inadmissibilitat prevista en els art. 69.c) LJCA en relació amb l'art. 28 del mateix text jurisdiccional.

S'escau, doncs, que el present recurs contenciós administratiu ha de ser declarat inadmissible per dirigir-se contra un acte no susceptible d'impugnació.

TERCER.- A tenor dels arts. 68.2 i 139.1 de la vigent Llei reguladora d'aquesta Jurisdicció modificat aquest últim per la Llei 37/2011 de 10 d'octubre de mesures d'agilització processal, les costes processals s'imposaran en primera o única instància a la part que hagi vist rebutjades totes les seves pretensions en la sentència o en la resolució del recurs o de l'incident a

excepció que es justifiqui la seva no imposició. Sense que no obsti, en seu cas, la manca de sol·licitud expressa de condemna en costes per les parts, tota vegada que aquest pronunciament es sempre obligat o imperatiu per la decisió judicial, sense incorre per raó de tal vici d'incongruència processal *-ultra petita partium-* articles 24.1 CE i 33.1 i 67.1 LJCA-, al concernir l'esmentada declaració judicial a una qüestió juridico processal de conformitat amb el dictat de l'art. 68.2 de la Llei Jurisdiccional i d'una reiterada jurisprudència tant contenciosa administrativa com constitucional (entre altres, STS Sala Contenciosa Administrativa, de 12 de febrer de 1991; i STC, Sala Primera, núm. 53/2007, de 12 de març, i 24/2010, de 27 d'abril).

Cal recollir, doncs, el principi de venciment mitgat; tot i que en el supòsit aquí examinat ens porta a concloure amb la no imposició de costes tota vegada que la singularitat de la qüestió aquí debatuda veta estimar que es trobi absent en el cas que ens ocupa *iusta causa litigandi* (series dubtes de fet o dret) tot això tenint en compte que per la jurisprudència recaiguda en supòsits similars per apreciar a aquests efectes que el cas era jurídicament dubtós tal i com assenyala l'art. 394 de la Llei 1/2000

DECISIÓN

Ateses les consideracions anteriors, i en ús de la potestat que li confereix l'art. 117 de la Constitució, aquest Jutjat ha resolt:

DECLARAR LA INADMISSIBILITAT del present recurs contenciós administratiu abreujat, núm. 146/2016-1 promogut per Sr. DBC contra l'Ajuntament de Berga per dirigir-se contra un acte no susceptible d'impugnació. Sense costes.

Notifiqui's a les parts la precedent sentència fent constar que no és ferma, essent, per tant, susceptible de recurs d'apel·lació davant la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, a interposar a través d'aquest Jutjat en un termini màxim de quinze dies hàbils, comptadors des de l'endemà d'haver estat rebuda la notificació del veredict

Així, per aquesta la meva sentència, de la qu ' unirà testimoni a les actuacions, portant-se l'original al Llibre corresponent, ho pro, cio, mano i signo. S.S^a IL·LMA. RAMONA GUITART GUIXER, Magistrada Jutg el Contenciós Administratiu núm. 1 de Barcelona.

PUBLICACIÓ. Faig constar qu avui la magistrada jutgessa ha llegit i publicat aquesta sentència en audiència pública. E dono fe.

Lo cual concuerda bien y fie mente con su origen al al cual me remito y para que así conste, expido el presente testimonio en Barcelona, a x de marzo de dos mil xxxxx ; doy fe.

La Letrada de la Administración de Justicia

